

Arrest

nr. 181 712 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE VUYST, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 18 juni 2010 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 4 februari 2011 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 4 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 4 februari 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Bij arrest nr. 61 726 van 18 mei 2011 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissing van 4 maart 2011.

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 augustus 2011, inzake verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 5 oktober 2011 dient verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Bij arrest nr. 71 003 van 29 november 2011 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De verblijfsaanvraag van 5 oktober 2011 wordt op 8 december 2011 ontvankelijk verklaard.

1.9. Op 19 november 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de verblijfsaanvraag van 4 februari 2011 opnieuw onontvankelijk.

1.10. Bij schrijven gedateerd op 17 mei 2013 dient verzoeker een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op verschillende tijdstippen geactualiseerd.

1.11. De verblijfsaanvraag van 5 oktober 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 januari 2014 ongegrond verklaard. Bij arrest nr. 128 134 van 19 augustus 2014 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.12. De verblijfsaanvraag van 17 mei 2013 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 23 oktober 2014 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 14 november 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.05.2013 werd ingediend en op 04.11.2013, 03.12.2013, 23.01.2014, 04.02.2014 en 02.10.2014 door:

[Q., M. A.] [R.R.:...]

geboren te [...] op [...]

nationaliteit: Pakistan

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verblijft sinds juni 2010 in België en diende op 18.06.2010 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 02.12.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procédure - namelijk iets minder dan anderhalf jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene haalt aan dat hij nog een lopende aanvraag art. 9ter heeft, die ontvankelijk werd verklaard op 08.12.2011. Deze aanvraag werd evenwel ongegrond verklaard op 23.01.2014. Het feit dat het attest van immatriculatie verder verlengd werd, is enkel te wijten aan het feit dat verzoeker verschillende opeenvolgende procédures heeft opgestart, waardoor er nog geen bevel om het grondgebied te verlaten

werd afgeleverd. Dit betekent geenszins dat de asielprocedure tot op heden geduurd heeft, noch kan hier enig recht op verblijf uit geput worden. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkene op verschillende opeenvolgende verblijfsprocedure op te starten, namelijk een asielaanvraag, twee medische regularisatieaanvragen en een humanitaire regularisatieaanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om zich naar zijn thuisbasis te verplaatsen, hij zou moeilijk kunnen terugvallen op vrienden of kennissen en zou een verblijf in een hotel niet kunnen betalen. Uit informatie in het administratief dossier blijkt echter dat de echtgenote en kinderen van verzoeker nog in het land van herkomst verblijven, alsook zijn ouders, zeven broers en twee zussen (zie: verklaring van de asielzoeker, 25.06.2010). Hij toont op geen enkele wijze aan dat hij niet terecht zou kunnen bij deze gezins- en familieleden. Bovendien kan verzoeker desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma: "Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Betrokkene haalt aan dat het voortzetten van deze procedure onwerkbaar zou worden, indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat het contact met zijn raadvrouw quasi onmogelijk zou zijn gelet op de afstand. Dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar voor alle vreemdelingen die een aanvraag moeten indienen in hun land van herkomst geldt dat er een zekere afstand is tussen hun verblijfplaats in het land van herkomst en de woonplaats van hun advocaat in België. Betrokkene toont niet aan waarom voor hem een uitzondering zou moeten gemaakt worden. Bovendien kan betrokkene vanuit zijn land van herkomst via allerlei moderne communicatiemiddelen zoals e-mail en telefoon contact onderhouden met zijn raadvrouw indien hij dit wenst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name dat hij lijdt aan diabetes en hypothyroïde en dat de toegang tot de gezondheidszorg in het herkomstland niet evident zou zijn en de kwaliteit ondermaats en het bijgevoegde medisch attest, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene heeft deze elementen reeds aangewend in het kader van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op art. 3 van het EVRM, omdat hij afkomstig is uit Karachi en de algemene veiligheidssituatie er problematisch is en de mensenrechten er niet gerespecteerd worden, wat gestaafd wordt met informatie uit een reisadvies, verschillende rapporten en websites. Hij brengt echter geen persoonlijke elementen naar voor, waaruit blijkt dat hij een risico zou lopen bij een terugkeer. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van een persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij algemene elementen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen: "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van

artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018). Bijgevolg kan ook de verwijzing naar de richtlijn van de Europese Raad (2002/C 51 E/17) niet weerhouden worden.

De elementen van integratie - namelijk dat verzoeker zich integreert; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij Nederlands geleerd heeft wat gestaafd wordt met verschillende attesten en inschrijvingsbewijzen; dat hij goed Nederlands zou spreken; dat hij een kappersopleiding volgt; dat hij werkbereid zou zijn; dat hij contacten zou gelegd hebben met de lokale bevolking; dat hij een huurcontract voorlegt; dat hij zich aansloot bij de zorgkas, een zichtrekening heeft en een busabonnement - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“- Buitengewone omstandigheden – art. 3 EVRM

Verzoeker heeft talrijke elementen aangehaald die het voor hem onmogelijk maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Daarenboven zijn de buitengewone omstandigheden, omstandigheden die het moeilijk doch niet onmogelijk maken om een aanvraag in het buitenland in te dienen.

Dienaangaande kan vooreerst gewezen worden op de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Een terugkeer van verzoeker zou op meerdere vlakken een schending uitmaken van art. 3 EVRM. Verzoeker is bovendien reeds sinds 2010 op ons grondgebied aanwezig.

Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat het gevaar op slechte behandeling beoordeeld kan worden door na te gaan wat de te verwachten gevolgen van verwijdering naar het land van herkomst zouden zijn rekening houdende met de algemene situatie in dat land en de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partijen (EHRM, 4 december 2008, Y/Rusland, EHRM, 28 februari 2008, Saadi/Italië en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah/VK).

Wat dit onderzoek naar de algemene situatie in het land van herkomst betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van internationale organisaties of overheidsbronnen (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, EHRM, 5 juli 2005, Said/Nederland, EHRM, 15 november 1996, Chahal/VK).

Wanneer uit dergelijke informatie naar voor komt dat een bepaalde groep wordt blootgesteld aan slechte behandelingen en de verzoeker tot deze groep behoort, treedt de bescherming van art. 3 EVRM op (EHRM, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland).

In bovenstaand geval mag er vanuit gegaan worden dat dan ook een buitengewone omstandigheid in de zin van art. 9bis Vw. aan de orde is waardoor verzoeker de aanvraag in België kan indienen.

Welnu, dat er wel degelijk een situatie bestaat in het land van herkomst waardoor van verzoeker, mede indachtig de persoonlijke elementen in zijn dossier, niet kan verwacht worden dat hij de aanvraag in het herkomstland zou indienen nu er een risico bestaat op schending van essentiële mensenrechten zoals vernoemd in art. 3 van het EVRM.

Dat dergelijke omstandigheden zonder meer in aanmerking komen om als typische buitengewone omstandigheid te worden beschouwd (RvV, 19 september 2013, nr. 110 206).

De situatie is sinds het afsluiten van de asielaanvraag van verzoeker nog steeds bijzonder precair in zijn land van herkomst. Bovendien heeft verzoeker hier jaren verbleven waarbij hij bij terugkeer in een situatie zou belanden die gelijk is aan de situatie van de IDP's en dit louter en alleen om een aanvraag in te dienen.

Wanneer verzoeker naar Pakistan zou moeten terugkeren om aldaar zijn verzoek tot verblijf van meer dan drie maand in te dienen, zal verzoeker er ontegensprekelijk met een mensenrecht schendende situatie geconfronteerd worden.

De onstabiele veiligheidssituatie blijkt onder meer uit het "2014 UNHCR country operations profile – Pakistan":

"(...) The security situation in Pakistan remains fragile. Instability in many of the locations in which UNHCR operates limits its movements and presence. In order to improve outreach, the Office maintains close working relationships with its local partners, enabling the provision of assistance to people of concern in areas where UNHCR does not have access. (...)"

(stuk 3: UNHCR – The UN Refugee Agency, "2014 UNHCR Country Operations Profile – Pakistan", te consulteren op <http://www.unhcr.org/pages/49e487016.html>, [...])

Verder wenst verzoeker te wijzen op enkele reisadviezen betreffende het land Pakistan.

"Alle reizen naar Pakistan worden afgeraden omwille het risico op ernstige veiligheidsproblemen (terroristische aanslagen, onlusten, gewelddadige betogingen, ontvoeringen, commando aanvallen enz.) die in heel het land op eender welk moment kunnen voorkomen. De aanslagen op de luchthaven in Karachi en het grote militaire offensief tegen terroristische groepen in Noord-Waziristan dreigen zeer ernstige gevolgen te hebben op de veiligheidssituatie in het hele land waar duizenden terroristische cellen aanwezig zijn die in staat zijn overal terreur te zaaien.

(...)

Bepaalde gebieden in Zuid-Punjab (Multan, Bahawalpur) en Sindh, inclusief bepaalde wijken van de stad Karachi, leveren reële problemen op. Voor alle grotere steden van het land (inclusief Islamabad, Rawalpindi, Lahore en, a fortiori Quetta, Peshawar, Karachi) waar zich buitenlanders bevinden zijn gewelddaden in de vorm van (zelfmoord)aanslagen, aanvallen op Westerlingen, gewelddadige betogingen, religieus-sectair geweld en criminaliteit in het algemeen steeds actueel."

(stuk 4: Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, "Reisadvies Pakistan", dd. 19 juni 2014, geldig op 28 november 2014, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/oost-timor/ra_pakistan.jsp, [...])

"The Foreign and Commonwealth Office (FCO) advise against all travel to:

the Federally Administered Tribal Areas the districts of Charsadda, Kohat, Tank, Bannu, Lakki, Dera Ismail Khan, Swat, Buner and Lower Dir in Khyber-Pakhtunkhwa the city of Peshawar and districts south of the city, including travel on the Peshawar to Chitral road via the Lowari Pass northern and western Balochistan travel on the Karakoram Highway between Islamabad and Gilgit

The FCO advise against all but essential travel to:

the Kalesh Valley, the Bamoboret Valley and Arandu District to the south and west of Chitral in Khyber-Pakhtunkhwa the city of Quetta the city of Nawabshah in Sindh Province, and areas of interior Sindh to the north of Nawabshah Gilgit-Baltistan

There is a high threat from terrorism, kidnap and sectarian violence throughout Pakistan. (...) "

(stuk 5: Gov.uk, "Foreign travel advice Pakistan", dd. 27 november 2014, geldig op 28 november 2014, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/pakistan>, [...])

Verzoeker wenst ook te wijzen op de objectieve, internationale berichtgeving, hieruit volgt meer dan genoegzaam dat de situatie in Pakistan, en meer bepaald Karachi, nog steeds precair kan genoemd worden.

"At least 15 people including three parliamentarians were injured when gunmen opened fire on a political party camp in the southern Pakistani city of Karachi, officials said Friday.

The incident occurred in the city's restive eastern district Orangi Town when the Muttahida Qaumi Movement (MQM) membership drive meeting came under gun and grenade attack.

"At least 15 people including three parliamentarians of the Sindh provincial assembly were injured when gunmen riding on motorbikes hurled hand grenades at the camp and started indiscriminate firing," senior police official Irfan Baluch told AFP.

(...)

Hours later, the party chief Altaf Hussain addressed his workers in Orangi town via telephone from his office in London and condemned the incident.

"Cowardly attacks like this cannot deter our courage," he said urging his party workers to stand united and continue peaceful struggle for the party goals.

Karachi, a city of 18 million people which contributes 42 percent of Pakistan's GDP, has been plagued by sectarian, ethnic and political violence for years."

(stuk 6: Reliefweb, "Attack on political camp injures 15 in Pakistan's Karachi", dd. 21 november 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/attack-political-camp-injures-15-pakistanis-karachi>, [...])

"A series of militant attacks across Pakistan Tuesday left at least 27 people dead, including two officials overseeing security for a polio vaccination drive.

Pakistan's armed forces launched a major offensive against Islamist militant strongholds in June which stemmed the tide of near-daily attacks the country had endured in recent years, but violence now appears to be on the rise again.

Five separate strikes hit on Tuesday, including two roadside bombs, an attack on a military post and a car bombing targeting a judge.

At least five soldiers and 15 militants were killed in a gunfight after insurgents attacked a checkpoint of the paramilitary Frontier Corps (FC) in Orakzai, one of seven restive semi-autonomous tribal regions on the Afghan border.

"More than 50 militants attacked the checkpoint. Two soldiers embraced shahadat (martyrdom) while 15 terrorists were killed in an exchange of fire," a senior security official told AFP.

Six soldiers sustained injuries in the attack, he said, adding that the militants fled after the FC troops retaliated.

Another security official confirmed the incident and casualties.

Polio violence

In Bajaur, another tribal area on the Afghan border, a roadside bomb killed two security officials responsible for security arrangements for an ongoing polio vaccination drive, local government official Sohail Khan told AFP.

(...)

Since December 2012, at least 30 polio vaccinators have been killed in Pakistan, along with nearly 30 police and security personnel guarding them.

Militants allege polio vaccination is a cover for espionage or a Western-conspiracy to sterilise Muslims.

Another roadside bomb exploded near a military vehicle in the northwestern town of Bannu on Tuesday, killing one soldier and wounding another.

Pakistan has been battling Islamist groups in its semi-autonomous tribal belt since 2004, after its army entered the region to search for Al-Qaeda fighters who had fled across the border following the US-led invasion of Afghanistan.

In June the army launched a major offensive against militant hideouts in North Waziristan tribal area after a bloody raid on Karachi Airport ended faltering peace talks between the government and the Taliban.

The military push seemed to put the insurgents on the back foot and for several months there was a lull in attacks around the country.

But a suicide attack at the main border crossing with India on November 2 shattered the relative calm, killing nearly 60 people -- the deadliest strike in Pakistan in more than a year."

(stuk 7: Reliefweb, "Wave of militant attacks in Pakistan kills 27", dd. 11 november 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/wave-militant-attacks-pakistan-kills-27>, [...])

"At least six people were killed and three others injured when two roadside bomb blasts hit a passenger van and motorbike in the restive northwest Friday, officials said.

(...)

Pakistan has been battling Islamist groups in its semi-autonomous tribal belt since 2004, after its army entered the region to search for Al-Qaeda fighters who had fled across the border following the US-led invasion of Afghanistan.

In June the army began a long-awaited offensive against militant hideouts in the North Waziristan tribal area, after a bloody raid on Karachi Airport ended faltering peace talks between the government and the Taliban.

Pakistan's army says it has killed more than 1,000 militants and lost 86 soldiers since the start of the operation.

The number and identity of those killed is difficult to verify as there is little regular media access to the conflict zone."

(stuk 8: Reliefweb, "Roadside bomb kill six in NW Pakistan", dd. 07 november 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/roadside-bomb-kill-six-nw-pakistan>, verzoeker zet vet)

"A one and half year old child was killed while at least seven people were injured in a hand grenade explosion near an Imambargah in Karachi's Ayesha Manzil area on Tuesday night, DawnNews reported. Initial reports suggest that a Muharram majlis for women was taking place at Islamic Research Center (IRC) Imambargah at the time of the blast. Most of the injured are women and children.

Rescue officials have shifted the injured to Abbasi Shaheed Hospital.

Eye witnesses say that unknown miscreants hurled the cracker inside the Imambargah from over a nearby flyover bridge. According to bomb disposal squad, however, the blast was of a Russian-made hand grenade.

Security forces and police have cordoned off the area.

Additional Inspector General (AIG) Police Ghulam Qadir Thebo said that unidentified motorcycle riders threw the hand grenade from the flyover. He said that police were deployed at the Imambargah at the time of the blast. (...)

(stuk 9: Reliefweb, "Grenade attack at Karachi Imambargah kills child, injures seven", dd. 28 oktober 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/grenade-attack-karachi-imambargah-kills-child-injures-seven>, [...])

"Suspected separatist insurgents in southwest Pakistan killed nine labourers Sunday in what appeared to be an ethnically motivated attack, officials said.

The gunmen stormed a poultry farm in the early hours of Sunday in the town of Hub, some 640 kilometres (400 miles) southwest of Baluchistan province's capital city Quetta.

They kidnapped 11 labourers, senior local administration official Fawad Soomro said, and questioned them over their ethnicities.

"They blindfolded the nine workers belonging to Punjab province and shot them while setting the two Baluch workers free," he said.

He added that the freed Baluch workers made their way to a local police station to report the crime. (...)

(stuk 10: Reliefweb, "Gunmen kill nine labourers in southwest Pakistan: officials", dd. 19 oktober 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/pakistan/gunmen-kill-nine-labourers-southwest-pakistan-officials>, [...])

- La protection subsidiaire subsidiaire

Gezien het voorgaande is duidelijk dat de veiligheid van verzoeker niet kan gewaarborgd worden bij een terugkeer naar zijn thuisland. Nu is het zo dat hij zich niet meer in enige asielprocedure bevindt waardoor de veiligheidssituatie niet meer bij een beoordeling van de gegronde vrees en het risico op leven in het licht van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan gebruikt worden.

In casu is het zo dat verzoeker toch duidelijk een ernstig risico voor zijn leven loopt en bijgevolg nood heeft aan een vorm van bescherming. Deze bescherming kan gevonden worden in "la protection subsidiaire – subsidiaire" zoals o.a. mondeling uiteengezet door professor J.Y. Carlier tijdens het colloquium 'De nieuwe Vreemdelingenwet: België in lijn met de Europese regelgeving te Leuven op 6 en 7 februari 2007.

Op grond van deze theorie zou verzoeker subsidiaire bescherming moeten krijgen los van het feit dat hij er eigenlijk geen recht meer op heeft nu hij de vreemdelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus reeds geweigerd werd.

Deze bescherming komt aan hem toe gelet op artikel 3 van het EVRM dat stelt dat geen persoon mag onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Wanneer mijn cliënt zoud uitgeleverd worden, komt hij terecht in een ongunstige situatie zoals bedoeld in artikel 3 EVRM (dit blijkt genoegzaam uit de hierboven aangehaalde stukken). Een dergelijke uitwijzing kan voor België tot een verantwoordelijkheid en eventuele veroordeling leiden. (MAES, A., "Is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om artikel 3 EVRM te toetsen?", noot onder RVV 30 juli 2007, T. Vreemd. 2008, 61-67.)

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker valt onder de voornoemde "protection subsidiaire – subsidiaire".

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"- Toepassing van de regeringsinstructies

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de voormalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 12). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Dergelijke stelling volgt bovendien uit het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Het komt de rechtszekerheid ten goede de vooropgestelde criteria te blijven volgen zolang er geen duidelijkheid is over een nieuw beleid.

Nu de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, net zoals de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken verzekeren dat de criteria van de regeringsinstructies nog steeds van toepassing

zijn, kan de verwerende partij in de bestreden beslissing niet voorhouden dat deze regeringsinstructies niet meer gelden en dat deze bijgevolg niet meer toegepast kunnen worden.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt door de verwerende partij echter strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid!

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast.

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad van State. In deze arresten blijkt duidelijk dat de instructies van 2009 niet “klakkeloos” mogen worden toegepast (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 198.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199.142/XIV – 32.856).

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, heeft een belangrijke gelijkenis met een situatie omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering met de Belgische samenleving.

Het niet aanvaarden van de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt en de daarin vervatte buitengewone omstandigheid is dan ook in strijd met het huidige beleid van de verwerende partij, aangezien tot op heden het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie immers aan de orde blijft. De regularisatieaanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienen, teneinde de rechtszekerheid te dienen, tot op heden, beoordeeld te worden in de geest van de regeringsinstructies.

In het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris migratie – en asielbeleid kan afgeleid worden dat een prangende humanitaire situatie aangaande een langdurig ononderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigt.”

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“- Buitengewone omstandigheden – medische situatie

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het eerder vreemd is dat verweerster de door verzoeker aangehaalde medische elementen als niet relevant voor de ontvankelijkheid aanhaalt.

Wanneer naar de oorspronkelijke aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gekeken, kan namelijk gelezen worden dat deze medische situatie van verzoeker slechts in het deel betreffende de gegrondheid van de aanvraag wordt aangehaald.

Daarnaast moet opgemerkt worden dat ook de beweringen betreffende de medische situatie in het kader van de buitengewone omstandigheden niet correct zijn, wanneer we zouden aannemen dat verzoeker zijn medische situatie wel degelijk in het deel betreffende de ontvankelijkheid zou opgenomen hebben.

Zoals reeds eerder gezegd zijn de buitengewone omstandigheden, omstandigheden die het niet onmogelijk doch wel bijzonder moeilijk maken de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De door verweerster gehanteerde motivering “(...) De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Betrokkene heeft deze elementen reeds aangewend in het kader van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een

machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” houdt een verkeerde interpretatie van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Bij de interpretatie van de notie buitengewone omstandigheden dient rekening gehouden worden met het feit dat dit slaat op de omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor verzoekers om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Dit slaat niet op de onmogelijkheid om de aanvraag in het buitenland in te dienen waardoor er geen sprake van een overmachtssituatie dient te zijn.

Ne sont pas des circonstances de force majeure, mais celles qui rendent particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine pour y demander l'autorisation de séjour.” (RvV, 16 januari 2004)

Bovendien aanvaardt sommige rechtspraak de medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een 9bis – aanvraag. Het louter afwijzen door verweerster van de medische elementen omwille van het feit dat zij dienden voor een 9ter – aanvraag is niet correct (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 38.847, en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr. 42.699).

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie van verzoeker binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan een persoon die een langdurig ononderbroken verblijf in België kent, die zich heeft geïntegreerd en inspanningen levert om bij te dragen tot de Belgische economie.

De specifieke situatie waarin verzoeker zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden.”

2.1.4. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Hoewel de situatie van verzoeker kadert binnen de regeringsinstructies van 19 juli 2009 en hoewel binnen de discretionaire bevoegdheid deze instructies nog steeds toepassing vinden, wordt aan verzoeker geen machtiging tot verblijf gegeven.

Het niet toepassen van criteria terwijl het beleid er in bestaat de criteria wél toe te passen, is strijdig met het gelijkheidsbeginsel en het niet-discriminatiebeginsel (artikel 10 en 11 van de Grondwet). Overeenkomstig artikelen 10 en 11 van de Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden. Deze bepaling geldt ook voor en tussen vreemdelingen overeenkomstig artikel 191 Grondwet.

Het niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan verzoeker maakt een verschil in behandeling uit die niet redelijk verantwoord is.

De verwerende partij motiveert op geen enkele manier waarom het verschil in behandeling gerechtvaardigd zou zijn, quod non.”

2.2.1. De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan

te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Verzoeker betoogt allereerst dat de door hem ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM indien hij dient terug te keren naar zijn herkomstland om via de reguliere procedure de verblijfsaanvraag in te dienen ten onrechte niet werd aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Verweerder stelde in dit verband in zijn beslissing vast dat verzoeker zich beriep op zijn afkomst uit Karachi en de problematische veiligheids- en mensenrechtensituatie aldaar, en zich hiervoor beriep op een reisadvies en verschillende rapporten en websites, doch naliet op dit punt persoonlijke elementen naar voor te brengen waaruit blijkt dat hij een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM zal lopen bij terugkeer. Verweerder motiveerde dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt en verzoeker hiertoe zijn beweringen dient te staven met een begin van persoonlijk bewijs, hetgeen in casu ontbreekt. Hij benadrukte dat verzoeker niet kon volstaan met een verwijzing naar de algemene situatie zonder deze toe te passen op de eigen situatie en verwees verder naar rechtspraak van de Raad dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van de mensenrechten in een land niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land het risico loopt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verweerder wees er in zijn motivering ook reeds op dat verzoekers asielaanvraag – tot en met het beroep – werd afgewezen en verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus werd erkend/toegekend.

Verzoeker wijst in zijn middelen andermaal, onder verwijzing naar verschillende bronnen, op de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in zijn herkomstland die volgens hem maakt dat hij bij terugkeer naar daar een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Hij stelt dat sinds de afsluiting van zijn asielaanvraag de situatie in zijn land van herkomst nog steeds precair is. Verder benadrukt hij dat hij gelet op zijn jarenlang verblijf in België in zijn herkomstland in een situatie zal belanden die gelijk is aan de situatie van ontheemden en dit louter en alleen om een aanvraag in te dienen. Hij betoogt dat zijn veiligheid niet is gegarandeerd bij terugkeer naar het land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het is op zich niet betwist dat verzoekers asielaanvraag bij arrest nr. 71 003 van 29 november 2011 van de Raad negatief werd afgesloten en hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt verder vast dat op lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat verweerder de in dit verband door verzoeker in zijn thans voorliggende verblijfsaanvraag ingeroepen elementen en stukken in ogenschouw heeft genomen en heeft onderzocht of hieruit alsnog een reëel

risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM blijkt. Hij zette op gemotiveerde wijze uiteen waarom hij oordeelde dat dit niet het geval is. Verweerder gaf hierbij aan dat een loutere vermelding van de afkomst uit Karachi, Pakistan en de verwijzing naar de algemene veiligheids- dan wel mensenrechtensituatie aldaar niet volstaat opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen, en hiertoe een begin van persoonlijk bewijs dient voor te liggen.

De Raad merkt op dat in het licht van het gegeven dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag specifiek wees op zijn afkomst uit Karachi, en de aldaar geldende situatie, niet blijkt dat de door hem aangehaalde bronnen die handelen over andere regio's in Pakistan – zoals deze aan de grens met Afghanistan – in zijn concrete situatie dienstig of relevant zijn. Hij blijft in ieder geval in gebreke toe te lichten waarom deze bronnen in zijn situatie dan relevant zijn.

In casu blijkt verder uit de door verzoeker aangehaalde bronnen dat er sprake is van een fragiele veiligheidssituatie in zijn herkomstland en van incidenten van sektarisch, etnisch en politiek geweld in Karachi. Dit geweld blijkt op basis van de voorliggende stukken evenwel gericht tegen welbepaalde personen of groepen die worden geviséerd, en verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een profiel heeft dat maakt dat hij dreigt te worden geviséerd. Er is verder sprake van incidentele terreuraanslagen in Karachi, doch op basis van de voorliggende stukken blijkt dit geweld eerder uitzonderlijk te zijn. Op basis van de voorliggende informatie stelt de Raad dan ook vast dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat een loutere verwijzing naar de afkomst uit Karachi niet volstaat opdat vaststaat dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker overtuigt zo niet dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker verwijst naar reisadviezen van België of het Verenigd Koninkrijk merkt de Raad ook op dat dergelijke reisadviezen van buitenlandse overheden bedoeld zijn voor de eigen reislustige onderdanen. Hierin wordt in de eerste plaats een beoordeling gemaakt van de veiligheidsrisico's in Pakistan voor de eigen nationale onderdanen en deze inschatting van risico's is niet geheel dezelfde als deze voor mensen die de nationaliteit hebben van dit land en er zijn geboren en getogen. De verwijzing naar deze bronnen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat in casu minstens een begin van persoonlijk bewijs dient voor te liggen van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij in zijn aanvraag weliswaar verwees naar allerhande bronnen die betrekking hebben op de algemene situatie in zijn herkomstland, doch zonder dat in dit verband een begin van persoonlijk bewijs werd voorgelegd of zonder dat de uiteenzetting omtrent de algemene veiligheids- of mensenrechtensituatie concreet werd betrokken op zijn persoon. Andermaal kan aldus niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte of in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft vastgesteld dat niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende situatie indien verzoeker dient terug te keren naar zijn herkomstland teneinde via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot de Belgische autoriteiten. Verweerder stelde correct vast dat het louter invoeren van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land het risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoeker thans voorhoudt dat zijn situatie bij terugkeer zou zijn te vergelijken met deze van ontheemden, merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker dit argument als dusdanig heeft ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag. Verweerder kon er dan ook geen rekening mee houden. Verder, en ten overvloede, merkt de Raad op dat verzoeker dit door hem aangevoerde ook geenszins concreet aannemelijk maakt laat staan concreet aantoon dat deze situatie dan zou zijn gelijk te stellen met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het gegeven dat verzoeker reeds sinds enkele jaren in België verblijft, maakt op zich nog niet dat hij bij terugkeer naar zijn herkomstland aldaar dient te worden beschouwd als zijnde een ontheemde, oftewel een vluchteling binnen de eigen landsgrenzen. Er kan ook niet worden ingezien dat het loutere gegeven van een afwezigheid gedurende enkele jaren van het grondgebied van het land waar men is opgegroeid, op zich reeds een onmogelijkheid tot terugkeer met zich meebrengt in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat dergelijke vage en algemene dan wel ongestaafde argumentatie van aard is aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt.

Er moet worden vastgesteld dat verzoeker zich andermaal beperkt tot verwijzingen naar algemene informatie zonder dat hij deze in concreto betreft op zijn persoonlijke omstandigheden. Dit volstaat geenszins. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich, of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Pakistan om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij toont niet aan dat het bestuur bij zijn beoordeling op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.2.4. Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder onterecht oordeelde dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer kunnen worden gebruikt.

De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en dat dit rechtscollege in dit arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangezien deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

Door te betogen dat een voormalige staatssecretaris en tal van andere personen bevestigden dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog kunnen worden toegepast en door te duiden dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen.

Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij een beoordeling ten gronde van een aanvraag van een vreemdeling om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die gelijkaardig zijn aan deze die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen, impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden aangevraagd in buitengewone omstandigheden. Verweerder diende in voorliggende zaak derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden werden aangevoerd en kon verzoeker niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*. Het door verzoeker gestelde dat de in de instructie omschreven prangende humanitaire situaties een buitengewone omstandigheid inhouden, en dit dus niet afzonderlijk dient te worden aangetoond, kan gelet op de uitdrukkelijke wetsbepaling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak niet worden bijgetreden. Er dient trouwens te worden aangegeven dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om alsnog de criteria van de instructie toe te passen.

In casu is verweerder in de bestreden beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden en heeft hij op gemotiveerde wijze geduid waarom hij geen dergelijke buitengewone omstandigheden aanvaardt. Er kan worden aangenomen dat de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden op hun eigen waarde zijn beoordeeld. Aldus blijkt niet dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid ten onrechte zou hebben ingeperkt. In zoverre verzoeker in zijn uiteenzetting uitgaat van een strikte toepassing van de vernietigde instructie door verweerder vertrekt dit verder van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing, waarin net wordt geduid dat de hierin vervatte criteria niet meer kunnen worden toegepast.

In zoverre verzoeker betoogt dat zijn langdurig ononderbroken verblijf, duurzame lokale verankering, sterke integratie en werkbereidheid een verblijfsmachtiging rechtvaardigen, benadrukt de Raad dat de

thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van de vereiste buitengewone omstandigheden om de verblijfsaanvraag in België in te dienen en verweerder zich hierin nog niet uitspreekt over de grond van de zaak. Verweerder heeft op dit punt duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de goede integratie, waaronder de werkbereidheid, de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Verzoeker weerlegt de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aan toont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Ook de Raad van State stelt in zijn rechtspraak *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker toont ook niet aan dat hij in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

2.2.5. Verzoeker geeft ten slotte aan niet akkoord te gaan met de beoordeling dat de ingeroepen medische elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Het is niet betwist dat verzoeker zich op dit punt beriep op het feit dat hij lijdt aan diabetes en hypothyroïdie en de volgens hem gebrekkige mogelijkheden tot verdere behandeling hiervan in zijn herkomstland. Verweerder wees in zijn beslissing op het gegeven dat deze (medische) elementen door verzoeker reeds werden aangewend in het kader van zijn verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg, gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

De Raad wijst erop dat in de situatie waarin een vreemdeling zich, ter staving van de buitengewone omstandigheden, steunt op een medische situatie die reeds voorlag in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

[...]

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33*) blijkt dat het de betrachting van de wetgever was om *“(…) opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker op zich niet betwist dat de door hem in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag ter ondersteuning van de buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen inzake zijn gezondheidsproblemen ook reeds door hem werd ingeroepen in het kader van de eerdere door hem bij het bestuur aanhangig gemaakte verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Aldus dient te worden vastgesteld dat verweerder op correcte gronden heeft vastgesteld dat deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat aldus werd uitgegaan van een verkeerde interpretatie van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bewoordingen van artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet spreken voor zich. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in de beslissing van 23 januari 2014 tot ongegrondverklaring van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 5 oktober 2011 reeds werd ingegaan op deze gezondheidsproblematiek en werd vastgesteld dat deze een terugkeer naar het herkomstland niet in de weg staat. Bij arrest nr. 128 134 van 19 augustus 2014 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen deze beslissing.

De Raad merkt op dat verzoeker kan worden bijgetreden in zoverre hij aangeeft dat niet op algemene wijze kan worden uitgesloten dat medische elementen ook buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in casu de specifieke situatie zich voordoet waarin hij zich voorafgaand aan de thans voorliggende verblijfsaanvraag in verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds beriep op dezelfde elementen inzake zijn gezondheidsproblemen. In deze situatie blijkt niet dat verweerder anders vermag te oordelen dan dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden en dit gelet op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting van verzoeker op dit punt vermag aldus niet te leiden tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoeker niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

De overige beschouwingen van verzoeker in dit verband – met name dat hij deze medische elementen wezenlijk ook slechts in het kader van de gegrondheid heeft aangevoerd – kunnen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen en vermogen niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. In het licht van voorgaande bespreking kan evenmin een miskenning van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststellingen komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststellingen, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het proportionaliteits- of het redelijkheidsbeginsel.

2.2.8. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en weigert een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling toe te passen.

2.2.9. Er moet ook worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet inhoudt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om zijn uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder trouwens niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk

bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

2.2.10. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel betreft, wijst de Raad erop dat verzoeker met zijn uiteenzetting voorbijgaat aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond was voldaan, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Verweerder heeft verder in zijn beslissing op duidelijke wijze gemotiveerd dat hij geen toepassing kan maken van de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009, gelet op de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State, en er blijkt niet dat enige verdere motivering hieromtrent zich opdong. In het licht van hetgeen voorafgaat, vermag verzoekers uiteenzetting op dit punt evenmin een miskenning aan te tonen van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.2.11. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS